

عنوان مقاله:

بررسی جامعه‌شناسی موانع ساختاری توسعه در ایران بعد از انقلاب اسلامی

محل انتشار:

فصلنامه علمی جامعه‌شناسی سیاسی انقلاب اسلامی، دوره 3، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

مهدی خورشیدی آزاد - دانشجوی دکتری گروه جامعه‌شناسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

زهرا حضرتی صومعه - دانشیار، گروه جامعه‌شناسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

ساسان ودیعه - استادیار، گروه جامعه‌شناسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

با مطالعه برنامه‌های توسعه و نتایج بدست آمده در ایران بعد از انقلاب می‌توان گفت که کشور ایران به رغم برخورداری از یک غنای منابع طبیعی و دسترسی به منابع معدنی نفت و گاز، هنوز از نظر اقتصادی در زمره کشورهای توسعه یافته جهان به شمار نمی‌آید. لذا هدف این مقاله بررسی جامعه‌شناسی مهم‌ترین موانع ساختاری توسعه اقتصادی در ایران بعد از انقلاب اسلامی است. رویکرد پژوهش حاضر کیفی و به لحاظ هدف کاربردی است. در این پژوهش جهت گردآوری اطلاعات در زمینه مبانی نظری و ادبیات تحقیق و همچنین پیشینه موضوع تحقیق از مطالعات کتابخانه‌ای استفاده شد که بر اساس روش تحلیل مضمون شاخص‌هایی از دیدگاه نظری با نقاط مورد توجه تحقیق و مولفه‌های آن تناسب داشته‌اند استخراج و در قالب الگو ارائه شد. در ابتدا نظریه‌های توسعه اقتصادی (نظریه‌نوسازی، نظریه وابستگی، نظریه نظام جهانی، نظریه دولت رانتیر، نظریه روستو، نظریه تودارو، نظریه توسعه لوئیس) مورد مطالعه قرار گرفتند سپس برنامه‌های توسعه پس از انقلاب اسلامی که شامل شش برنامه می‌باشند تحلیل و واکاوی شدند کم و کیف این برنامه‌ها یکسان نبوده و تفاوت‌هایی داشته‌اند. در مجموع با توجه به بررسی و مطالعه ادبیات نظری پژوهش پیرامون بررسی جامعه‌شناسی موانع ساختاری توسعه در ایران بعد از انقلاب اسلامی الگویی به منظور دستیابی به توسعه اقتصادی ترسیم نمود که شامل توسعه سیاسی، اصلاح سیاست‌های پولی و قیمتی، توسعه تجارت جهانی و جذب سرمایه، کاهش حجم دولت و تقویت اقتصاد خصوصی، افزایش بهره‌وری و تدوین برنامه جامع فقرزدایی است.

کلمات کلیدی:

موانع ساختاری، توسعه، نظریه‌های جامعه‌شناختی، دولت، ایران بعد از انقلاب اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1743270>

